

Nazlı Gelin

– Mecit Aktürk · 29 Eylül 2015

NAZLI GELİN

Gitme, dur Ey Yolcu! Selam ver bâri!
Kaldır başını da halime bir bak!
Sor, "neden çok üzgün Yorgun Süvari!
Düne dek ışıırken gözlerde ferî
Neden kara yazmış Kader Defteri
Neden hüzün kokar bu Gamlı Konak?"

Sor ki sayıp sana sayısız sebep
Teselli bulayım, dağılsın efkâr.
Yaram aynı yara, derdim aynı hep;
İhânet, nankörlük, bozulan nesep...
Hepsini yazmaya âciz mürekkep
Kolay mı gerçeği kalemden inkâr?

Kitabımız vardı mutenâ rafta!
Yol sarpa sardıkça açıp bakardık
Ne oldu da bize kaldık âraf'ta?
Neden tüm fikirler haçlı sarrafta?
Müslüman münkirle aynı tarafta
Doğruyu yanlışla ne zaman kardık?

"Kızıl Elma"mıza kurt nasıl girdi?
Nerede kaldı o şanlı Akıncı?
Halbu ki davamız, yolumuz birdi
Umutsuzluk kalbe lekeydi, kirdi
"Mürşit" hakikatti, "doğru fikir"di
Neden bizden olan bize yabancı?

Aynı kapta aşla lokma banardık
Atadan yâdiğâr şânımız vardı.
Hakikati söyler, Hakk'kı anardık
Mazlumun âh'ında biz de yanardık
Kökleri âtîde koca çınardık

Bizi biz olmaktan kimler çıkardı?

Sakın "kader" deme; iftira, yalan!
Tevekkül, gayrete, tedbire tabi!
Akrep yaklaşırken, tıslarken yılan
Sen, ben, o; biz idik, hep lâkayt kalan,
İrtifa kaybeden, hergün alçalan...
O yüzden bak bugün üstte ecnebi!

Durdurmak ne mümkün hüzün selini
Kalbimde ok gibi hakikat bana.
Öyle özledim ki bir dost elini
Sayarak en başta "can" bedelini
Emânet alırken NAZLI GELİN'i
Verdiğim sözleri hatırlat bana!

Mecit AKTÜRK